

Гість з Греції

Антін Лотоцький

Р. Б. 1165 літом оббігла ввесь Галич вістка: до князя Ярослава приїхав у гості царевич із Греції. Різно оповідали собі про причину його приїзду. Та дійсна причина була така: Андроник, двоюрідний брат грецького царя Емануїла Комнена, втік із Греції, і то з тюрми. Цар Емануїл уважав його своїм ворогом і замкнув його був у тюрму. Та Андроникові вдалося втекти рибальським судном із Царгороду на лиман Дністра, а відсіля в Галич. Однак не помочі прибув царевич прохати в галицького князя, а захисту, бо помочі був би йому князь Ярослав і не дав. Князь Ярослав був у дружніх взаєминах із грецьким царем, мав з ним воєнний і торговельний договір. Тому був спершу дуже невдоволений із приїзду царевича. Коли ж на послуханні Андроник заявив йому, що прибув до нього тільки захисту просити, князь відповів:

— Захист, царевичу, в мене найдеш. У нас старий звичай каже: "Гість у дім, Бог у дім". Дам тобі на удержання кілька міст і, поки схочеш бути моїм гостем, радо тебе вітатиму.

— Княже Ярославе, — каже на це Андроник, — поки мого життя, буду тобі за те вдячний, що ти захистив мене в себе.

— Це ж християнська річ помагати ближнім у потребі — відповів князь.

З того дня Андроник був постійним гостем на княжому дворі. Князь Ярослав гостив його при своєму остолі. Раз якось заговорили про лови. Андроник каже:

— О, лови то я люблю над усе!

— А як так, — каже князь, — то не будеш, царевичу, нудьгувати в мене, бо я також завзятий ловець.

І вже через кілька днів заповів лови в тисьменицьких лісах.

Виїхали на лови чималим відділом.

Князь Ярослав оповідав Андроникові:

— Люблю найбільше лови в цих лісах. Ще малим хлопчиком їздив я туди з батечком, що надзвичайно любив лови.

Вже з самого початку пощастило і князеві Ярославові, і грецькому гостеві. Князь уполював ведмедя, а його гість кабана.

Три дні тривали лови. Повезли в Галич три вози, навантажені грубшою й дрібною дичиною.

Ось так провів царевич Андроник то на ловах, то на княжих пирах повних п'ять місяців.

Аж тут одного дня прибули від грецького царя посли: два митрополити.

— Від імени царя Греції, Емануїла, просимо тебе, славний і могутній княже, відішли царевича Андроника в Грецію.

— Силою я його не відішлю, він мій гість. Як сам схоче, може їхати. Та пересвідчився я, що він ні в чому не винуватий. Усе зроблю моему приятелеві,

імператорові Греції, та видати мого гостя, цього не вимагайте від мене.

На це один із митрополитів:

— Милостивий княже! Цар не думає заподіяти нічого лихого своєму двоюрідному братові. Він дасть йому землі й міста на життя, нехай тільки царевич Андроник зобов'язеться не виступати проти нього.

— А, то говоріть із ним самим! — сказав князь і відіслав їх до Андроника.

Обидва митрополити сказали те саме й Андроникові. Андроник зрадів, що може вернутися в рідну землю, що за нею вже затужив. Та все ж таки жадав запевнення, що йому не загрожує ніяка небезпека.

Митрополити запевнили його, що цар обіцяв дати йому землі й міста на удержання.

— Землі й міста я маю й тут у галицького князя — відповів Андроник. — Не про те мені йде! Хочу жити на рідній землі й бути там певний життя.

— На це є царське слово. — відповіли митрополити.

— Коли так, то я годжуся, — відповів Андроник — бо хоч тут із ласки князя Ярослава живеться мені добре, та це не моя рідна земля. Я аж тут на чужині зрозумів, яке то велике слово "рідна країна!" Туга вялить мене щораз більше.

Князь Ярослав запросив обидвох митрополитів на пир, що на ньому був, як звичайно, і Андроник. На обіді вирішили, як грецький царевич відіде в Грецію.

Через кілька днів Андроник із обидвома митрополитами вирушив у дорогу. А товаришили їм галицький єпископ Косма та найвизначніші бояри під проводом воєводи Коснятина Сірославича.

Сердечно прощався Андроник із князем і всіма, що стали йому близькі.

— Якби не, туга за рідною країною, остався б я з вами назавжди — говорив.

Єпископ Косма був у Царгороді місяць, де приймав його з великими почестями грецький цар.

А воєвода Коснятин повернувся аж по трьох місяцях і привіз від Андроника памяткові гостинці всім знайомим. У листі до князя Ярослава дякував Андроник іще раз за гостинність для нього, ізгоя, запевняв, що грецький цар Емануїл тепер уже відноситься до нього добре. "Та це твоя заслуга, княже Ярославе, — писав Андроник, — бо цар заявив мені, що коли ти, його приятель, держав мене в себе, як друга, то й він вірить, що я йому не ворог".

Так князь Ярослав погодив грецького царя Емануїла Комнена з його двоюрідним братом Андроником Ісакійовичем.